

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

จากการศึกษาและวิเคราะห์มาตรการกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายใต้กรรมสารเจนีวา ความตกลงลิสบอน ระเบียบประชาคมยุโรป เปรียบเทียบกับการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ภายใต้ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้าหรือความตกลงทริปส์ และระบบขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามกฎหมายไทย เพื่อเตรียมความพร้อมต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา พบว่า ความตกลงทริปส์ และพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทย ไม่มีบทบัญญัติรองรับการใช้ระบบจดทะเบียนระหว่างประเทศ อีกทั้งกฎหมายยังให้ความคุ้มครองแต่เพียงสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เพียงประการเดียว ไม่ครอบคลุมไปถึงเครื่องหมายแหล่งกำเนิดแต่ประการใด เมื่อทำการศึกษวิเคราะห์โดยใช้หลักกฎหมายเปรียบเทียบสามารถกำหนดประเด็นวิเคราะห์ ได้ 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา 2) การให้ความคุ้มครอง 3) การคุ้มครองในระดับพิเศษ 4) ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศ และ 5) การสิ้นสุดความคุ้มครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเรื่องความเหมาะสมต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวานั้น คณะผู้วิจัยต้องอาศัยหลักกฎหมายเปรียบเทียบประกอบข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ นักวิชาการด้านกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา และผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ เพื่อให้ผลลัพธ์การวิจัยสะท้อนให้เห็นสภาพความเป็นจริงและความเหมาะสมกับบริบทประเทศไทย ภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน และความเป็นไปได้ในอนาคตต่อการเป็นสมาชิกของกรรมสารนี้

อย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทย มีบทบัญญัติที่สอดคล้องกับกรรมสารเจนีวาเพียงประเด็นเรื่องบุคคลผู้มีสิทธิขอรับความคุ้มครอง ขณะที่ประเด็นเรื่องประเภทของสิ่งที่ได้รับคุ้มครองตามกฎหมายไทยมีเพียงสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์เท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับความตกลงทริปส์ ที่ประเทศไทยเป็นภาคี ขณะที่กรรมสารเจนีวาได้ขยายขอบเขตจากเครื่องหมายแหล่งกำเนิดไปคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ด้วย แต่มิได้บังคับให้ประเทศที่จะเข้าเป็นสมาชิกต้องขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายแหล่งกำเนิดก็

ตาม คณะผู้วิจัยได้วิเคราะห์ในประเด็นนี้ โดยอาศัยข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามความตกลงทริปส์ ประกอบการใช้หลักกฎหมายเปรียบเทียบความตกลงระหว่างประเทศทุกฉบับที่กล่าวมาและระเบียบประชาคมยุโรป ที่ 1753/2019 ประกอบกับข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ต่อการทำกฎหมายให้เป็นหนึ่งเดียวกัน และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น

สำหรับประเด็นเรื่องการคุ้มครองในระดับพิเศษถือเป็นเรื่องท้าทายสำคัญสำหรับประเทศไทย เนื่องจากการเข้าเป็นภาคีกรมสารเจนีวาจะกลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญต่อการปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำตามความตกลงทริปส์ โดยกรมสารเจนีวา ความตกลงลิสบอน และระเบียบประชาคมยุโรป ที่ 1753/2019 ต่างให้ความคุ้มครองเครื่องหมายแหล่งกำเนิดและสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ในระดับพิเศษเท่าเทียมกันกับสินค้าทุกประเภท แตกต่างจากกฎหมายไทยที่ให้ความคุ้มครองในระดับพิเศษเฉพาะสินค้าบางประเภทเท่านั้น คณะผู้วิจัยใช้หลักกฎหมายเปรียบเทียบ แนวคิดการทำกฎหมายให้เป็นหนึ่งเดียว ประกอบข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งประเด็นความแตกต่างของกฎหมายนี้จะส่งผลต่อมิติด้านความคุ้มครองที่อาจกระทบต่อผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือผู้ประกอบการทั่วไปที่ต้องปรับตัวเพื่อรักษาสิทธิของผู้บริโภคในระดับที่สูงขึ้น

ส่วนประเด็นเรื่องค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศนั้น พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทยไม่มีบทบัญญัติรองรับ ประกอบกับประเด็นเรื่องการสิ้นสุดความคุ้มครอง ได้บัญญัติเพียงการสิ้นสุดความคุ้มครองจากการถูกเพิกถอนทะเบียนเท่านั้น หากได้ความว่า การขึ้นทะเบียนเป็นไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยอำพราง หรือโดยมีรายการข้อความผิดจากความเป็นจริงเกี่ยวกับรายละเอียดผลิตภัณฑ์ไม่ตรงกับความเป็นจริงตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ หรือหลังจากที่ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้นกลายเป็นชื่อสามัญของสินค้าหรือเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรายการเกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์หรือรายการอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากที่ระบุไว้ในทะเบียน ซึ่งมีความแตกต่างไปจากที่กรมสารเจนีวาและระเบียบประชาคมยุโรป ที่ 1753/2019 ที่กำหนดให้เครื่องหมายแหล่งกำเนิดหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์จะไม่ตกเป็นชื่อสามัญเมื่อได้รับความคุ้มครองแล้ว อีกทั้งกฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ของไทยยังมีความไม่สอดคล้องในเรื่องการปฏิเสธความคุ้มครอง การสละความคุ้มครอง และการยกเลิกความคุ้มครอง

ความแตกต่างในบทบัญญัติกฎหมายที่ทำการศึกษามานั้น ทำให้เห็นว่าหากประเทศไทยมีความจำเป็นต้องเข้าเป็นภาคีกรมสารเจนีวา จำต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ

คุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 และอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้องบางฉบับเพื่อให้สอดคล้องกับกฎระเบียบสากล

2. ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์มาตรการกฎหมายตามความตกลงระหว่างประเทศ ระเบียบประชาคมยุโรป และกฎหมายไทย รวมถึงข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับข้อมูลภาคสนามจากการสัมภาษณ์เชิงลึก คณะผู้วิจัยขอเสนอแนวทางในการเตรียมความพร้อมด้านกฎหมายต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นเรื่องความเหมาะสมต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา และประเด็นข้อกฎหมายที่ควรได้รับการพัฒนา รายละเอียดดังนี้

2.1 ประเด็นเรื่องความเหมาะสมต่อการเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา

จากการวิจัยเอกสารบนพื้นฐานของหลักกฎหมายเปรียบเทียบและข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า สภาพบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ฉบับปัจจุบัน ยังไม่พร้อมต่อการเข้าเป็นสมาชิกกรรมสารเจนีวา เนื่องจากจะส่งผลกระทบต่ออย่างชัดเจนใน 2 มิติ ด้านความคุ้มครองและด้านผู้ประกอบการ กล่าวคือ ในมิติด้านความคุ้มครองนั้น การรับเอากรรมสารเจนีวามาใช้บังคับต้องอยู่บนพื้นฐานของมาตรฐานสินค้าระดับสูง ซึ่งสวนทางกับสภาพบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทยในปัจจุบัน ที่ไม่มีบทบังคับให้มีการควบคุมคุณภาพสินค้า ทั้งก่อนและหลังขึ้นทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ อีกทั้ง ประเทศไทยรับเอามาตรฐานขั้นต่ำตามความตกลงทริปส์ที่กำหนดระดับความคุ้มครองแก่สินค้าบางประเภทในระดับพิเศษ ได้แก่ ข้าว ไหม ไวน์ และสุรา ขณะที่กรรมสารเจนีวาคุ้มครองสินค้าทุกประเภทในระดับพิเศษ สินค้าที่ได้รับความคุ้มครองภายใต้ระบบนี้ นอกจากบุคคลที่ไม่มีสิทธิจะไม่สามารถใช้ชื่อที่ได้รับการจดทะเบียนแล้ว ยังรวมตลอดถึงการห้ามใช้คำว่า “ชนิด” “ประเภท” “ผลิต” “เลียนแบบ” หรือถ้อยคำอื่นที่คล้ายคลึงกันกับชื่อที่ได้รับการจดทะเบียนแล้ว

สำหรับมิติด้านผู้ประกอบการ ที่ปัจจุบันยังมีอุปสรรคด้านการรวมกลุ่มผู้ผลิต อีกทั้งการปฏิบัติตามมาตรฐานสินค้ายังไม่ครอบคลุมในสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ทุกประเภท หากเปิดเสรีการรับความคุ้มครองจากต่างประเทศภายใต้กรรมสารเจนีวา อาจส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ไทยบางกลุ่ม ที่จะทำให้แข่งขันกับสินค้าประเภทเดียวกันหรือกลุ่มสินค้าที่ใกล้เคียงกันที่มาจากแหล่งอื่นได้ลดน้อยลง

อย่างไรก็ดี ในทางกลับกันย่อมปฏิเสธไม่ได้ว่าการคุ้มครองในระดับพิเศษต่อสินค้าทุกประเภทภายใต้กรรมสารเจนีวานั้น ย่อมเกิดผลดีต่อผู้บริโภคในการแยกแยะสินค้าสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น จากชื่อที่ได้รับความคุ้มครองที่ปรากฏบนตัวสินค้า จะไม่สร้างความสับสนหลงผิดระหว่างสินค้าประเภทเดียวกันที่ได้รับความคุ้มครองเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์กับที่ไม่ได้รับความคุ้มครอง ดังนั้น หากประเทศไทยมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา สิ่งที่หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องต้องพิจารณา คือ ควรจะมีจำนวนประเทศสมาชิกที่เป็นเป้าหมายสำคัญทางเศรษฐกิจของไทยจำนวนมากเพียงพอต่อการแลกเปลี่ยนความคุ้มครอง หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องต้องให้ความรู้ด้านกฎหมายและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการไม่ดำรงมาตรฐานของสินค้า และการแก้ไขกฎหมายคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ให้สอดคล้องกับกรรมสารเจนีวาบางประการ

2.2 ประเด็นข้อกฎหมายที่ควรได้รับการพัฒนา

หากประเทศไทยมีความจำเป็นต้องเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา ควรปรับปรุงกฎหมายบางประการเพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องกับหลักกฎหมายสากล ดังนี้

2.2.1 สิ่งที่ได้รับ ความคุ้มครอง

คณะผู้วิจัยเห็นว่า หากประเทศไทยจำเป็นต้องเข้าเป็นภาคีกรรมสารเจนีวา การบัญญัติเพิ่มเติมลักษณะของการคุ้มครองเป็น “เครื่องหมายแหล่งกำเนิด” อีกลักษณะหนึ่ง นอกเหนือไปจาก “สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์” นอกจากจะสอดคล้องกับกรรมสารเจนีวาแล้ว ยังสามารถยกระดับคุณภาพของสินค้าบางประเภทโดยเฉพาะสินค้าข้าว สินค้าไหมของไทยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเพิ่มเติมนิยาม ดังนี้ “มาตรา 3 เครื่องหมายแหล่งกำเนิด หมายถึง ชื่อสัญลักษณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่ใช้เรียกหรือใช้แทนแหล่งภูมิศาสตร์ และสามารถบ่งบอกว่าสินค้าที่เกิดจากแหล่งภูมิศาสตร์นั้น มีคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะเฉพาะอันเนื่องมาจากปัจจัยสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ในพื้นที่นั้น และปัจจัยจากมนุษย์ด้วย”

2.2.2 หลักเกณฑ์การจดทะเบียนระหว่างประเทศ

ควรตรากฎระเบียบเรื่องการจดทะเบียนระหว่างประเทศไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ของไทย โดยบัญญัติเปิดช่องอย่างกว้าง ให้อำนาจอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญาออกอนุบัญญัติเพื่อกำหนดรายละเอียด วิธีการ และขั้นตอนการขอรับความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดในระดับระหว่างประเทศภายใต้กรรมสารเจนีวา เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นต่อการบังคับใช้และการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอนุบัญญัติได้โดยง่ายเมื่อมีสถานการณ์ที่อาจเปลี่ยนแปลงในอนาคต

2.2.3 การคุ้มครองระดับพิเศษ

ควรกำหนดให้การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมาย แหล่งกำเนิดเป็นการคุ้มครองในระดับพิเศษตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ฉบับปัจจุบันบัญญัติหลักการคุ้มครองไว้ แต่ให้ขยายความคุ้มครองมาใช้กับสินค้าทุกประเภทอย่างเท่าเทียมกัน โดยแก้ไขข้อความในบทบัญญัติ ดังนี้

ยกเลิกความใน “หมวด 5 การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์สำหรับสินค้า เฉพาะอย่าง มาตรา 28 และมาตรา 29” และให้ใช้ความดังต่อไปนี้แทน

“มาตรา 28 ให้การใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิด กับสินค้าที่มีได้มีแหล่งภูมิศาสตร์ที่ระบุในคำขอขึ้นทะเบียนเป็นการกระทำโดยมิชอบ แม้ว่าผู้ใช้ จะได้ระบุแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริงของสินค้านั้นไว้ด้วย หรือได้ใช้คำหรือได้กระทำการใดที่ แสดงให้ทราบถึงแหล่งภูมิศาสตร์อันแท้จริงของสินค้านั้นก็ตาม หรือแม้จะใช้คำว่า “ชนิด” “ประเภท” “แบบ” หรือคำหรือสิ่งทำนองเดียวกันประกอบกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือ เครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ใช้กับสินค้านั้น”

ควรยกเลิก “กฎกระทรวงกำหนดรายชื่อประเภทสินค้าเฉพาะอย่างและ กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการในการใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่เหมือนหรือพ้องกัน พ.ศ. 2547” ข้อ 1” เกี่ยวกับรายชื่อสินค้าเฉพาะอย่าง แต่ให้นำความในข้อ 2 ของกฎกระทรวงนี้มาตราไว้ใน พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546

“มาตรา 29 ในกรณีที่สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ ได้รับการขึ้นทะเบียนแล้ว กลับมีสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่เหมือน หรือพ้องกันกับสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดของสินค้าที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ แล้ว หรืออยู่ระหว่างดำเนินการขึ้นทะเบียนแต่เป็นสินค้าที่มีแหล่งภูมิศาสตร์ต่างกัน ให้การใช้สิ่ง บ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดสำหรับสินค้าที่ขอขึ้นทะเบียนภายหลัง ต้อง ระบุแหล่งภูมิศาสตร์และประเทศที่ผลิตสินค้านั้นไว้ท้ายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์โดยชัดเจน”

นอกจากนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานตามกรมสารเจนีวาและระเบียบ ประชาคมยุโรป ที่ 1151/2012 และ ที่ 1753/2019 เรื่องการตกเป็นชื่อสามัญของสินค้า ควร เพิ่มเติมบทบัญญัติในหมวด 2 การขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์และเครื่องหมาย แหล่งกำเนิด ดังนี้

“มาตรา 5/1 สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ได้รับความคุ้มครองแล้ว ย่อมไม่ตกเป็นชื่อสามัญตราบเท่าที่สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมาย แหล่งกำเนิดนั้น ยังได้รับความคุ้มครองในประเทศแหล่งกำเนิด”

2.2.4 ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศ

ควรกำหนดให้มีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนระหว่างประเทศตามข้อบทแห่งกรมสารเจนีวาโดยจัดเก็บค่าขอละ 1,000 สวิสฟรังก์ และควรกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมรายประเทศสำหรับสินค้าต่างประเทศที่ขอรับความคุ้มครองในประเทศไทย โดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายที่ครอบคลุมถึงการจัดการปัญหาการโต้แย้งสิทธิที่อาจมีขึ้นในอนาคตด้วย

2.2.5 การปฏิเสธความคุ้มครอง

ควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 มาตรา 5 เพื่อกำหนดเหตุแห่งการปฏิเสธไม่รับขึ้นทะเบียน ดังนี้

“มาตรา 5 สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ขอขึ้นทะเบียนสำหรับสินค้าใด ต้องไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) เป็นชื่อสามัญของสินค้าที่จะใช้สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดนั้น

(2) เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือนโยบายแห่งรัฐ

(3) เป็นชื่อพันธุ์พืชหรือพันธุ์สัตว์

(4) การรับขึ้นทะเบียนสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดจะกระทบต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้รับความคุ้มครองมาก่อนโดยสุจริต

(5) เหตุอื่นที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง”

2.2.6 การสละความคุ้มครอง

ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติที่แสดงให้เห็นถึงผลของการไม่ดำเนินการแก้ไขคำขอขึ้นทะเบียน ดังนี้

“ในกรณีที่คำขอรับความคุ้มครองมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 5 และผู้ขอขึ้นทะเบียนไม่แก้ไขคำขอดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ยื่นคำขอได้สละการขอรับความคุ้มครอง

การแก้ไขคำขอดังกล่าว ผู้ยื่นคำขอเป็นผู้เสียค่าธรรมเนียม

ระยะเวลาและวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎกระทรวง”

2.2.7 การเพิกถอนความคุ้มครอง

ควรแก้ไขเพิ่มเติมความใน มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ดังนี้ “สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ได้รับความคุ้มครองแล้ว อาจสิ้นสุดการได้รับความคุ้มครองโดยการถูกเพิกถอนทะเบียน หากได้

ความว่า การขึ้นทะเบียนเป็นไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยอำนาจ หรือคำขอขึ้นทะเบียน ระบุรายละเอียดผลิตภัณฑ์ไม่ตรงกับความเป็นจริงตามลักษณะทางภูมิศาสตร์ หรือเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรายการเกี่ยวกับแหล่งภูมิศาสตร์หรือรายการอื่น ๆ เปลี่ยนแปลงไปจากที่ระบุไว้ในทะเบียน หรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดนั้น ไม่ได้รับความคุ้มครองในประเทศแหล่งกำเนิดอีกต่อไป หรือไม่ได้รับการจดทะเบียนในระบบทะเบียนระหว่างประเทศอีกต่อไป”

2.2.8 การยกเลิกความคุ้มครอง

ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการแจ้งยกเลิกความคุ้มครองไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ให้สอดคล้องกับกรรมสารเจนีวา และระเบียบประชาคมยุโรป ที่ 1753/2019 ดังนี้

“มาตรา...หากสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วนั้น ไม่ได้รับความคุ้มครองในประเทศแหล่งกำเนิดอีกต่อไป เช่นนี้ ให้บุคคลผู้ยื่นคำขอจดทะเบียนระหว่างประเทศ หรือบุคคลอื่นที่มีสิทธิขอรับความคุ้มครองตามความในมาตรา 7 ยื่นคำร้องต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อร้องขอไปยังสำนักกระหว่างประเทศแห่งองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก ไม่ว่าในเวลาใด ๆ เพื่อขอยกเลิกการให้ความคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือเครื่องหมายแหล่งกำเนิดนั้น”